

Sygn.akt VIII GC 1383/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSR Paweł Hempel

Protokolant – Piotr Górski

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014r., w B.

sprawy z powództwa **G. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą K. G. – (...) i Krajowy (...) w H.**

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce jawnej w H.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Przedsiębiorstwa (...) spółki jawnej w H. na rzecz powoda G. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą K. G. – (...) i Krajowy (...) w H. kwotę **3.000 zł. (trzy tysiące złotych)** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2012r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 717 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego oraz kwotę 100 zł. tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.

Sygn.akt VIII GC 1383/13

UZASADNIENIE

Powód G. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą K. G. – (...) i Krajowy (...) w H. w pozwie skierowanym w dniu 14 października 2013r. przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce jawnej w H. domagał się zasądzenia kwoty 3.000 PLN wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2012r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, iż działając na zlecenie pozwanej, wykonał usługę transportową, polegającą na przewozie towaru z H. do Niemiec, za którą powinien był otrzymać od zleceniodawcy określone wynagrodzenie w kwocie 800 EURO netto + VAT, odpowiadające kwocie 4.067,86 PLN. Zaręczył, iż po wykonaniu usługi wystawił pozwanej w dniu 28 września 2012r. fakturę VAT, opiewającą na kwotę 4.067,86 PLN z terminem płatności 28 października 2012r. Zaręczył, iż Spółka (...) nie uregulowała ciążącego na niej zobowiązania pieniężnego.

Pozwana Przedsiębiorstwo (...) spółka jawna w H., zwana dalej Spółką (...), ustosunkowując się do żądań zawartych w pozwie wniosła o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazała, nie negując jakichkolwiek okoliczności przytoczonych przez stronę powodową, w szczególności faktu i warunków udzielenia oraz prawidłowego wykonania zlecenia, a także nie zgłaszając jakichkolwiek wniosków dowodowych, iż roszczenie pieniężne służące G. K. uległo w bliżej nieokreślonym terminie przedawnieniu.

Sąd ustalił, co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało wiele okoliczności. Pozwana Spółka (...), działając poprzez wspólnika B. S., zleciła w dniu 18 września 2013r. o godzinie 10⁰⁰ powodowi G. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą K. G. – (...) i Krajowy (...) w H. wykonanie określonej usługi transportowej, polegającej na wewnątrzunijnym przewozie drogowym określonego towaru z H. (planowana data załadunku 22 września 2012r. pomiędzy godziną 12⁰⁰, a 14⁰⁰) do G. w Niemczech, gdzie towar miała odebrać w dniu 24 września 2012r. do godziny 13⁰⁰ (...) & Co. KG spółka prawa niemieckiego z siedzibą w miejscowości G., za którą zaoferował przyszłemu usługobiorcy wynagrodzenie w kwocie 800 EURO netto + VAT, płatne w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT (k 9). Zlecenie zostało przyjęte przez powoda do realizacji. Usługa przewozu została wykonana w okresie od dnia 21 września 2012r. do dnia 24 września 2012r. (k 8 – 9). Przewoźnik przetransportował 40 palet płyt meblowych klejonych brzożowych, korzystając z ciągnika siodłowego wraz z naczepą o numerach rejestracyjnych: (...), z H. do kontrahenta w D., co potwierdził międzynarodowy list przewozowy CMR nr (...) (niemiecki odbiorca pokwitował w dniu 24 września 2012r. odbiór towaru – k 10). Powód wystawił w dniu 28 września 2012r. fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 4.067,86 PLN, odpowiadającą kwocie 800 EURO (3.307,20 PLN) + VAT (760,66 PLN) z terminem płatności, stosownie do wytycznych zawartych w zleceniu, 28 października 2012r. (k 11). Pozwana nie zanegowała w trakcie procesu jakiegokolwiek okoliczności opisanej powyżej. Spółka (...) nie kwestionowała wystawionej faktury VAT, w szczególności wysokości wynagrodzenia oraz terminu płatności należności głównej.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art.1 ust.1 konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i protokołu podpisania, sporządzonych w G. dnia 19 maja 1956r. (Dz.U. z 1962r. Nr 49, poz.238 ze zm.), zwanych dalej konwencją CMR, stosuje się przedmiotową konwencję do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Zarówno Polska, jak i Niemcy pozostają sygnatariuszami konwencji CMR, która ma pierwszeństwo przed normami prawa krajowego, a ze względu na jej bezwzględnie obowiązujący charakter nieważne są również wszelkie postanowienia umowne sprzeczne z jej przepisami. W tym miejscu należy przypomnieć za Sądem Najwyższym, iż jeżeli przyjmuje się ofertę, w której mowa jest tylko o przewozie rzeczy, a żadne czynności konkludentne nie wskazują na istnienie dodatkowych postanowień umownych obejmujących usługi związane z przewozem, to umowa zawarta przez przyjęcie oferty jest stricte umową przewozu, a nie umową spedycji, zaś brak koncesji nie ma wpływu na stosowanie przepisów konwencji genewskiej o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004r. I CK 199/04 – zbiór komputerowy LEX nr 146332).

Mając powyższe na względzie przepisy prawa krajowego w postaci: norm ustawy z dnia 15 listopada 1984r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012r. poz.1173 ze zm.), zwanej dalej prawem przewozowym, oraz norm zawartych w Kodeksie cywilnym stosuje się akcesoryjnie tylko wówczas gdy określone kwestie nie zostały uregulowane w konwencji CMR i to w takiej kolejności, jak wskazana powyżej. W myśl art.774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Strony uzgodniły wysokość wynagrodzenia na poziomie 800 EURO netto + VAT oraz termin zapłaty. Skoro pozwana pozostaje w zwłoce z realizacją wymagalnego zobowiązania wzajemnego, Sądowi orzekającemu nie pozostawało nic więcej, jak uczynić zadość żądaniu pozwu i zasądzić dochodzoną należność główną wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę.

Na marginesie należy wyjaśnić, iż roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia za zrealizowany międzynarodowy przewóz (przewoźne) nie uległo jakimkolwiek przedawnieniu. W tej mierze należało sięgnąć wyłącznie do art.32 ust.1 lit.c konwencji CMR, zgodnie z którym roszczenia, które mogą wyniknąć z przewozów podlegających niniejszej Konwencji, przedawniają się po upływie jednego roku. Jednak w przypadku złego zamiaru lub niedbalstwa, które według prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę uważane jest za równoznaczne ze złym zamiarem, termin przedawnienia wynosi trzy lata. Przedawnienie biegnie we wszystkich przypadkach – innych niż całkowite zaginięcie przesyłki, częściowe zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie dostawy – począwszy od upływu trzymiesięcznego

terminu od dnia zawarcia umowy przewozu. Art.32 ust.1 konwencji CMR, pozostający normą bezwzględnie obowiązującą, stosuje się z wyłączeniem art.77 – 78 prawa przewozowego, nie mówiąc już o art.792 kc. Co więcej, art.792 kc, zgodnie z którym roszczenia z umowy przewozu rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia dostarczenia przesyłki, a w razie całkowitej utraty przesyłki lub jej dostarczenia z opóźnieniem – od dnia, kiedy przesyłka miała być dostarczona, nie znajduje zastosowania również wówczas gdy mamy do czynienia z krajowym, drogowym, odpłatnym przewozem rzeczy uregulowanym w prawie przewozowym. Wówczas art.77 ust.3 pkt 4 prawa przewozowego, zgodnie z którym przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności – od dnia zapłaty, a gdy jej nie było – od dnia, w którym powinna była nastąpić, będzie regulował moment rozpoczęcia biegu przedawnienia. W przypadku drogowych przewozów międzynarodowych przedmiotowy moment reguluje art.32 ust.1 lit.c konwencji CMR. Tym samym, skoro strony zawarły umowę przewozu w dniu 18 września 2012r., to roczny okres przedawnienia roszczenia o zapłatę przewoźnego rozpoczął swój bieg od dnia 18 grudnia 2012r. i upłynąłby najwcześniej z końcem 18 grudnia 2013r., gdyby powód wcześniej, a mianowicie w dniu 14 października 2013r. nie wystąpił z przedmiotowym powództwem i nie przerwał na podstawie art.123 § 1 pkt 1 kc biegu okresu przedawnienia roszczenia.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i kosztów celowych (art.98 kpc w zw. z art.28 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zm.), uznając, iż opłata sądowa od pozwu, której zwrot obciąża pozwaną wynosiła 100 PLN oraz dodatkowo w myśl § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r., poz.490), czego wyraz stanowi punkt II wyroku.

SSR Paweł Hempel